Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 809 van 30 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DE TROYER**
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 21 oktober 2015 dient verzoeker in België een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 februari 20218 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer X van 6 juli 2018 wordt verzoeker niet erkend als vluchteling en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoeker dient daaropvolgend achtereenvolgens tien verzoeken om internationale bescherming in die telkens onontvankelijk worden verklaard door de commissaris-generaal, onder meer omdat zijn relaas niet geloofwaardig werd bevonden en hij zich elders in Afghanistan kan vestigen. Tegen geen van deze beslissingen gaat verzoeker in beroep bij de Raad.

Op 21 mei 2025 dient verzoeker huidig twaalfde verzoek om internationale bescherming in. Naar aanleiding hiervan neemt de commissaris-generaal op 24 februari 2026 de beslissing getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij voormeld volgend verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van oud

artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
Op 21 oktober 2015 diende u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in.
U stelde een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse afkomst te zijn. U woonde uw hele leven in het dorp (…), gelegen in het district Khoshi in de provincie Logar. U verklaarde dat u vanaf mizan 1392 (september-oktober 2013) voor de organisatie Halotrust werkte. Uw werk was mijnen opsporen met een detector. Na een vijftal maanden kreeg u problemen met de taliban omwille van dit werk. U stopte met uw werk voor Halotrust en verstopte u gedurende twee of drie maanden thuis. Hierna studeerde u gedurende anderhalf jaar aan de universiteit van Parwan. De taliban lieten u echter niet met rust en stuurden u op het einde van de maand sunbula 1394 (half september 2015) thuis een dreigbrief. Deze problemen deden u Afghanistan verlaten. U kwam aan in België op 20 oktober 2015. Na uw vertrek, in dalwa 1395 (januari – februari 2017), werd uw vader door de taliban meegenomen nadat ze hem vroegen waar u was. Na bemiddeling van uw broer en de dorpsouderen werd hij vrijgelaten. Op 28 februari 2018 werd dit eerste verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde professionele activiteiten voor Halotrust en evenmin aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban. Tevens werd besloten dat u zich kon vestigen in het district Charikar, gelegen in de provincie Parwan. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en legde er een brief van "The Halo Trust" dd. 8 mei 2016, een klacht van uw vader dd. 16 maart 2018 en een dreigbrief van de taliban dd. 29.4.1438 (28 januari 2017 volgens de Gregoriaanse kalender) neer. Op 6 juli 2018 bevestigde de RVV deze beslissing. De beoordeling van het CGVS werd daarbij gevolgd.
Zonder België te hebben verlaten diende u op 24 augustus 2018 uw tweede verzoek om internationale bescherming in. U volhardde in uw eerder aangehaalde problemen. U voegde hieraan toe dat de taliban u nog steeds zochten en dat uw twee broers naar Iran waren gevlucht nadat de taliban ermee hadden gedreigd hen mee te nemen omdat ze op zoek waren naar u. Ook verklaarde u dat uw neef, J. M., in de provincie Farah werd gedood door de taliban. Deze neef was voor de ontvoering van uw vader reeds gewond geraakt toen er een mijn ontplofte naast uw deur. U verklaarde dat u in uw eerste verzoek sommige zaken was vergeten. Meer bepaald was u in 1392 (2013-2014) bezig in de regio van Dashte Galahe Wazi in de provincie Logar wanneer de taliban u samen met uw vier collega's hadden meegenomen naar een onbekende plaats. Jullie dienden hen uit te leggen hoe een mijn onschadelijk kon worden gemaakt. Vervolgens hadden ze jullie instrumenten meegenomen en jullie terug vrijgelaten. Uw collega's van het ontmijningsbedrijf waren allemaal gestopt met hun werk en waren naar Iran of andere landen gevlucht. Uw voormalige collega, M., was gedood door de taliban nadat hij had geweigerd om met hen samen te werken. Uw twee andere broers woonden ook niet meer bij uw ouders waardoor u niemand had die voor uw ouders zorgde. Bovendien stelde u dat u geen mogelijkheden had om zich in Parwan te vestigen en dat u een brief had die uw economische problemen aangaf. U had geen werk, geld of een huis in Parwan. U kende niemand in Parwan en u durfde er niet te gaan wonen omdat daar vele gewapende mensen woonden. Ook stelde u dat u uw ouders niet meer alleen kon laten. U legde volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban dd. 29.4.1438 (28 januari 2017), een bevestigingsbrief van de lokale raad van Khoshi, een kopie van een brief van het ANDMA dd. 13.11.1394 (2 februari 2016), een email van N.E. naar M.H. dd. 27 januari 2016, drie pagina's met e-mails dd. 10 juni 2014, een persbericht van UNMACA dd. 27 januari 2015, een "Serious Incident Report" dd. 14 december 2014, een kopie van een attest van een psycholoog dd. 13 juni 2018, 6 foto's van personen en 1 foto van een bevestigingsbrief. Op 26 oktober 2018 besloot het CGVS dat uw tweede verzoek niet-ontvankelijk was omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde professionele activiteiten voor Halotrust en evenmin aan uw beweerde problemen en omdat u zich redelijkerwijze het district Charikar, gelegen in de provincie Parwan, kon vestigen. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.
Zonder België te hebben verlaten diende u op 14 januari 2019 uw derde verzoek in. U volhardde nog steeds in uw eerder aangehaalde problemen en vreesde hierdoor te worden gedood door de taliban. De taliban waren in een periode van twee maanden twee à drie keer naar uw huis gekomen, op zoek naar u. Uw vader zei hen dat u naar het buitenland was gevlucht en dat u niet wilde terugkeren. De taliban vertelden uw vader dat ze u niet met rust zouden laten indien u ooit zou terugkeren. U verklaarde dat het CGVS contact met Halotrust had opgenomen en dat Halotrust tegen het CGVS had verteld dat u niet voor hen heeft gewerkt. Echter, u had hierna Halotrust opgebeld. Ze zeiden u dat het CGVS hen nooit had ge-e-maild of opgebeld had. Ook verklaarde u dat u in het kader van uw vorige verzoeken had gelogen over uw studies in Parwan. U was in werkelijkheid nog nooit in Parwan geweest en u had er niets of niemand. U had hierover gelogen omdat andere jongens u zeiden dat u sneller erkend zou worden indien u zou zeggen dat u had gestudeerd. U had nu begrepen dat u niet mocht liegen. U legde volgende documenten neer: een kopie van een brief van Halotrust dd. 23.01.2016 en een enveloppe. Op 28 maart 2019 besloot het CGVS dat uw derde verzoek niet-ontvankelijk was omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde professionele

activiteiten voor Halotrust en evenmin aan uw beweerde problemen en omdat u zich redelijkerwijze in het district Charikar, gelegen in de provincie Parwan, kon vestigen. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.
Op 23 mei 2019 diende u uw vierde verzoek in. U volhardde nog steeds in uw eerder aangehaalde problemen en vreesde hierdoor voor uw leven. U voegde hieraan toe dat de taliban opnieuw bij uw familie langskwamen om u te zoeken en hierbij steeds uw familieleden bedreigden en uw vader sloegen. Ook hadden de taliban weer dreigbrieven gestuurd. Deze dreigbrieven waren 20 dagen eerder opgestuurd door uw familie doch u had deze nog niet ontvangen. Tevens herhaalde u dat uw werkgever ontkende dat hij een e-mail van het CGVS had ontvangen. U stelde dat u het Facebookadres had van uw supervisor M. N. S. en dat het CGVS hem kon contacteren om informatie over u op te vragen. Ook verklaarde u dat uw neef J. M. in Khoshi werkte bij de burgerlijke politie en dat hij samen met andere collega's door de taliban was gedood bij een aanval op een controlepost. Een tante van u en de echtgenote van een oom van u waren intussen een natuurlijke dood gestorven. In tegenstelling tot uw voorgaande verzoek verklaarde u nu weer opnieuw dat u in Parwan gestudeerd had. U voegde hieraan toe dat u zich niet in Parwan kon vestigen omdat u er eens een slaande ruzie had gehad met de zoon van de belangrijke Haji A. omtrent het voetbalreglement. Hij zou veel gewapende mannen hebben en zou verschillende mensen gedood hebben. De overheid kon niets tegen hem doen. De nacht na de ruzie belde uw vader u op en zei u dat de taliban op zoek waren naar u en dat ze een dreigbrief hadden gestuurd. De volgende dag had u de universiteit verlaten en was u gevlucht. U legde een bundel kopieën van foto's neer van personen die volgens u dorpsgenoten zijn die de laatste vier jaar waren gedood door de taliban. U vreesde op dezelfde manier te worden gedood. Op 30 september 2019 besloot het CGVS dat uw vierde verzoek niet-ontvankelijk was omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde professionele activiteiten voor Halotrust en evenmin aan uw beweerde asielproblemen en omdat u zich redelijkerwijze het district Charikar, gelegen in de provincie Parwan, kon vestigen. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep. U verliet België en verbleef enkele maanden in Frankrijk, waar u bescherming wilde aanvragen. Via de Dublinprocedure werd u terug naar België gestuurd.
Op 6 februari 2020 diende u uw vijfde verzoek om internationale bescherming in. U volhardde nog steeds in uw eerder aangehaalde problemen en vreesde hierdoor voor uw leven. U verklaarde opnieuw dat u wilde dat er contact werd opgenomen door het CGVS met Halotrust. U begreep niet waarom u geen subsidiaire bescherming kreeg. U kon niet in Parwan wonen omdat u van Logar afkomstig was, en de mensen u pijn zouden kunnen doen. U stelde het financieel ook niet te kunnen betalen om terug te keren. U legde geen documenten neer. Op 27 juli 2020 besloot het CGVS dat uw vijfde verzoek niet-ontvankelijk was omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde professionele activiteiten voor Halotrust en evenmin aan uw beweerde asielproblemen en omdat er voor burgers uit de provincie Logar op dat moment geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.
Zonder terug te keren naar uw land van herkomst diende u op 29 september 2020 uw zesde verzoek om internationale bescherming in. U volhardde nog steeds in uw eerder aangehaalde problemen in Afghanistan omwille van uw werk bij Halotrust. U herhaalde dat u niet in Parwan kon wonen omdat u er niemand kende en er geen woonplaats had. Ter staving van uw verzoek legde u een kaart van Halotrust, een werkcertificaat van Halotrust en een kopie van een opleidingscertificaat van Halotrust neer. Op 22 februari 2021 verklaarde het CGVS uw zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U verwees immers opnieuw naar dezelfde ongeloofwaardig bevonden elementen als in uw vorige verzoeken. De documenten die u neerlegde konden de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Daarnaast oordeelde het CGVS dat u zich aan de moeilijke veiligheidssituatie in de provincie Logar kon onttrekken door u in de stad Charikar in de provincie Parwan te vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.
U keerde niet terug naar Afghanistan, maar diende nog geen maand later, op 10 maart 2021, een zevende verzoek om internationale bescherming in. U hield nog steeds vast aan uw vroegere verklaringen over uw professionele activiteiten en over de problemen met de taliban die daarvan het gevolg zouden zijn. U stelde dat deze problemen nog steeds actueel waren. De taliban zochten u nog steeds. Daarnaast hadden ze uw neef vermoord omdat hij u destijds geholpen had het land te verlaten. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw zevende verzoek, maar verklaarde dat er nog nieuwe documenten onderweg waren. U zou documenten verwachten ter staving van de dood van uw neef, en documenten ter staving van de dood van uw vriend M., over wie u in uw tweede verzoek vertelde. Op 26 april 2021 werd door het CGVS een beslissing tot nietontvankelijkheid genomen. U verwees immers opnieuw naar dezelfde ongeloofwaardig bevonden elementen als in uw vorige verzoeken. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar Afghanistan, evenmin verliet u België.
Op 28 mei 2021 diende u een achtste verzoek om internationale bescherming in. U hield vol dat u voor Halotrust had gewerkt en dat u vreesde door de taliban vermoord te worden. Uw problemen met de taliban waren nog steeds actueel. Zo vielen de taliban uw woonst binnen nadat uw broer, die zij voor u aanzagen, uit Iran terugkeerde. U verwees daarnaast opnieuw naar de dood van uw neef Mohammad A. en uw collega M. en voegde eraan toe dat ook uw collega Ali Akbar door de taliban werd gedood. Een andere collega van u, J. M., diende eveneens in het Afghaans leger (ANA) en kwam tijdens een gevecht met de taliban om het leven. U merkte op dat deze drie collega's door de taliban waren vermoord, dat er één naar Saudi-Arabië vluchtte

en dat u naar België vluchtte. U stelde verder dat het CGVS de dood van M. kon nagaan via Facebook. Daarnaast verwees u naar de ontvoering van medewerkers van Halotrust in de provincie Herat. Nog gaf u aan dat u op uw mobiele telefoon recente video's van een nieuwskanaal had staan inzake de dood en/of verwondingen van medewerkers van Halotrust en dat u deze wilde doorsturen naar het CGVS. U stelde nog dat de taliban in de provincie Parwan de macht hadden gegrepen en dat u geen familie of vrienden had in Parwan. Ter staving van uw achtste verzoek legde u de volgende documenten neer: de taskara van uw paternale neef M. A.; vier foto's van uw neef M. A., zijn lichaam en van zijn graf; vier foto's van uw collega M., zijn lichaam, een screenshot van Facebook en van zijn graf; en twee screenshots van Facebook inzake de dood van uw collega's A. A. en J. M.. Op 27 juli 2021 verklaarde het CGVS uw achtste verzoek niet-ontvankelijk. U verwees in dat verzoek immers enkel naar elementen die u in het verleden al had aangehaald en die niet geloofwaardig bevonden werden, en naar elementen die daaruit voortvloeiden en dus evenmin geloofwaardig waren. De documenten die u neerlegde konden niets aan deze vaststellingen veranderen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en verliet België niet.
Op 18 augustus 2021 diende u uw negende verzoek om internationale bescherming in. Op 21 september 2021 legde u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een "verklaring volgend verzoek" af. U verklaarde dat de taliban sinds hun machtsovername in de zomer van 2021 uw familie controleerden. Zo mocht uw familie niet telefoneren, niet naar de winkel gaan en beletten de taliban hen te vluchten. Dit alles omwille van uw vroegere problemen met de taliban. U legde geen documenten neer om uw negende verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Op 22 augustus 2022 nam het CGVS de beslissing uw negende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, aangezien er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban en evenmin aan de nieuwe problemen van na de machtsovername die er het gevolg van zouden zijn geweest. U ging niet in beroep tegen deze beslissing, maar reisde naar Frankrijk om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 19 april 2023. Volgens de Dublinverordeningen was België echter verantwoordelijk voor uw verzoeken om internationale bescherming. Op 2 mei 2023 werd u teruggeleid naar België.
Op 26 mei 2023 verzocht u een tiende keer in België om internationale bescherming. Op 7 juli 2023 legde u hierover op de DVZ een "verklaring volgend verzoek" af. U verklaarde dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel waren. Verder verklaarde u dat u uw leven had aangepast aan de Belgische normen en dat u hier vrienden en een partner had. Ter ondersteuning van uw tiende verzoek legde u volgende stukken neer: een foto van u, uw supervisor en uw commandant in Afghanistan, een brief van uw Belgische vriendin, een kopie van de identiteitskaart van uw vriendin en acht foto's van u en uw vriendin. Op 9 oktober 2023 besliste het CGVS dat uw tiende verzoek niet ontvankelijk was omdat de door u neergelegde stukken onvoldoende bewijskrachtig waren om het ongeloofwaardige karakter van uw relaas te weerleggen, en omdat u met de door u aangebrachte verklaringen en stukken betreffende uw leven in België niet aantoonde dat u, in geval van terugkeer, niet meer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.
Op 25 maart 2024 deed u in België een elfde verzoek om internationale bescherming. Op 27 maart 2024 legde u hierover op de DVZ een "verklaring volgend verzoek" af. U verklaart dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn en dat uw vader op 27 december 2023 door de taliban werd gedood omdat zij hadden gehoord dat hij nog contact had met u. Sindsdien vraagt de taliban aan uw broer waar u bent. Ter ondersteuning van uw elfde verzoek legt u volgende stukken neer: een kopie van een getuigenis van de volksvertegenwoordiger van het district Khoshi betreffende de moord op uw vader; een afdruk van een tekstgesprek via IMO betreffende het overlijden van uw vader (met vertaling); een kopie van de taskara van uw vader; een foto van uw overleden vader; een afdruk van uw door u neergeschreven verhaal. Op 9 april 2024 besliste het CGVS dat uw tiende verzoek niet ontvankelijk was omdat uw verklaringen volledig in het verlengde lagen van de elementen die in uw eerdere verzoeken al als ongeloofwaardig werden beschouwd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U reisde naar Duitsland waar u op 20 september 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Volgens de Dublinverordeningen was België echter verantwoordelijk voor uw verzoek om internationale bescherming en u werd terug naar België geleid.
Op 19 mei 2025 diende u een twaalfde verzoek in om internationale bescherming. Op 29 januari 2026 legde u hierover op de DVZ een "verklaring volgend verzoek" af. U herhaalde dat uw vader ondertussen vermoord werd door de taliban. Verder verklaarde u ook dat de taliban na de machtsovername in Panaj Shir van deur tot deur gingen op zoek naar ongehuwde meisjes. Het meisje met wie u sinds 2015 verloofd was, woonde in Panaj Shir. Uw schoonvader nam contact met u op om te zeggen dat de taliban haar wilden uithuwelijken aan een talib, omdat jullie nog niet getrouwd waren. Om te voorkomen dat u uw verloofde zou verliezen en om haar leven te beschermen, gaf u iemand een volmacht om het huwelijk te regelen. Op 22 oktober 2025 werd het huwelijk voltrokken. Na het huwelijk trok uw echtgenote in bij uw familie om te voorkomen dat haar familie zouden worden lastiggevallen. Ter staving van uw huwelijk legde u een volmacht neer voor de voltrekking van uw huwelijk en uw huwelijksakte.
Daarnaast verklaarde u ook nog dat u vreest vermoord te worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan omdat u het islamitisch geloof niet meer aanhangt. Vijf à zes jaar geleden hebt een facebookpagina opgericht genaamd "NAGHD ADIAN", waarop u zich uitspreekt tegen de Islam. Uit de reacties onder uw post kan u afleiden dat u de taliban op de hoogte is van het bestaan van uw facebookpagina.

Bijkomend verklaarde u ook dat u lijdt aan ziekte die niet behandeld kan worden in Afghanistan en dat u om die reden niet kan terugkeren. Ter staving van uw verklaringen legde u twee psychologische attesten neer en uw medisch dossier.
Tot slot legde u ook nog een zelfgeschreven verklaring neer waarin u herhaalt dat u door de taliban met de dood wordt bedreigd en dat u de Belgische levensstijl en cultuur volledig hebt omarmd. U neemt deel aan het sociale leven en geniet individuele vrijheden die onder het talibanregime onmogelijk zijn. U bent fel gekant tegen de radicale ideeën van de taliban. Bovendien stelt u dat de taliban u, louter omwille van uw verblijf van meer dan tien jaar in Europa, hoe dan ook als een afvallige zal beschouwen.
B. Motivering
Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.
Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich onvoldoende concrete elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.
U legde twee psychologisch attesten voor opgemaakt op 9 september 2025 en 4 november 2025 door dr. Van Den Broeck Nadine, psychotherapeut en psychoanalist. In dit attest verklaart zij dat u lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom (PTSD) wat zich uit in angst, nachtmerries en terugkerende slapeloosheid (zie groene map stukken 4). Uit deze – uiterst summiere – psychologische attesten blijkt echter nergens op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en er wordt ook nergens verduidelijkt hoe men tot een mogelijke diagnose van PTSD is gekomen. Uit de attesten blijkt niet dat de beschreven symptomen uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden en uw deelname aan de procedure zouden belemmeren.
Uit uw verklaringen die in de vragenlijst "bijzondere procedure noden" die op 29 januari 2026 op de DVZ werden geregistreerd, blijkt dat u ook zelf bevestigt dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.
In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.
Met betrekking tot uw verklaring dat uw vader inmiddels vermoord werd door de taliban (Verklaring volgend verzoek, 29.1.2026, vraag 12) en dat u in Afghanistan met de dood wordt bedreigd door de taliban (groene map, stuk 1) moet worden vastgesteld dat u hierover geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op deze elementen. U herhaalt louter asielmotieven die u in het verleden reeds hebt uiteengezet en die reeds beoordeeld werden.
Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u vijf à zes jaar geleden een facebookpagina heeft opgericht genaamd "NAGHD ADIAN", waarop u zich uitspreekt tegen religie en vooral tegen de Islam en waarbij u uit de reacties onder uw post kan afleiden dat de taliban op de hoogte is van het bestaan van uw facebookpagina (Verklaring volgend verzoek, 29.1.2026, vraag 20), moet verder worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u dit element in uw eerdere verzoeken nooit ter sprake hebt gebracht wat in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Uw uitleg dat u dit element nooit eerder ter sprake bracht omdat de tolk u geen kans om te spreken kan niet aanvaard worden als een geldig excuus (Verklaring volgend verzoek, 29.1.2026, vraag 20). Dit klemt des te meer waar kan worden vastgesteld dat u in uw zelfgeschreven verklaring evenmin enige melding maakt van deze activiteiten (groene map, stuk 1). Daarnaast hebt u geen enkel bewijs overgelegd van het bestaan van deze Facebookpagina, noch dat deze door u wordt beheerd. Uw verklaringen blijven bijgevolg blote beweringen waaraan geen geloof kan worden gehecht.
Met betrekking tot uw verklaringen dat u op 22 oktober 2025 bent gehuwd met het meisje met wie u sinds 2015 verloofd was, omdat de taliban ongehuwde meisjes wilden uithuwelijken, concretiseert u niet waarin uw vrees naar aanleiding van deze gebeurtenissen precies bestaat (Verklaring volgend verzoek, 29.1.2026, vraag 17). De door u voorgelegde volmacht en huwelijksakte kunnen enkel uw verklaringen aangaande uw huwelijk ondersteunen (zie groene map stuk 2).
Daar waar uw psychotherapeut/psychoanalist in haar attest stelt dat u onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan omwille van uw mentale gezondheid aangezien er een risico is op zelfmoord (zie groene map

stuk 4) moet er vastgesteld worden dat zij op geen enkele manier staaft op basis van welke elementen zij tot deze conclusie is gekomen. Bovendien werd dit attest ook niet opgesteld door een psychiater of psycholoog en werd er nergens verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kon worden afgeleid. Bij ontstentenis van enig element dat een ander licht werpt op de geloofwaardigheidsanalyse van het CGVS blijkt hieruit nergens dat u bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep een gegronde vervolgingsvrees zou hebben of uitgesloten zou worden van medische hulp.

Tot slot verklaarde u ook dat u niet kunt terugkeren naar Afghanistan omdat u medische problemen hebt en de benodigde behandeling daar niet beschikbaar zou zijn. (Verklaring volgend verzoek, 29.1.2026, vraag 19). Ter onderbouwing van uw medische situatie heeft u uw medisch dossier voorgelegd. Daaruit blijkt dat u inhalatiemedicatie nodig hebt voor astma en Nexium dient te gebruiken bij klachten van gastro-oesofageale reflux en staat ook beschreven wat de gevolgen zouden zijn bij de stopzetting van uw behandeling (zie groene map stuk 3). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat er u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep uitgesloten zou worden van medische hulp in uw land.

Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Afghanistan zou dreigen terecht te komen als gevolg van medische problemen moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.
Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.
U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.
U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.
Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.
Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).
Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).
Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).
Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.
Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.
Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).
Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.
Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.
Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, …) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.
Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatrieerd.
Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.
De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.
Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.
Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestersing die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen nieuwe elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Waar u in uw zelfgeschreven verklaringen aangeeft dat u de Belgische levensstijl en cultuur volledig hebt omarmd, dat u actief deelneemt aan het sociale leven en geniet van individuele vrijheden die onder het talibanregime onmogelijk zijn, en dat u zich fel verzet tegen de radicale ideeën van de taliban — waarbij u bovendien stelt dat zij u louter omwille van uw verblijf van meer dan tien jaar in Europa hoe dan ook als een afvallige zullen beschouwen — zijn dit louter herhalingen van elementen die deel uitmaakten van de beoordeling van uw vorige verzoek (zie groene map stuk 1)

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5

dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).
Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de oud artikelen 57/6, 48/3, 48/4 en 48/5 en 62 van vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "*over de formele motivatie van de administratieve handelingen*" evenals van "*het beginsel van behoorlijk bestuur, dat de tegenpartij verplicht een beslissing te nemen met kennis van zaken*".

Hij betoogt als volgt:

"*Dat tegenpartij het betwiste beslissing genomen heeft op grond van het feit dat het twaalfde asielverzoek van verzoeker gebaseerd is op dezelfde feiten als de vorige verzoeken, die afgewezen werden.*
Dat ze beschouwt dat verzoeker geen nieuw element aanvoert om haar beoordeling in het kader van de vorige asielverzoeken te kunnen wijzigen.
Dat verzoeker nochtans nieuwe elementen had aangevoerd, namelijk het feit dat zijn vader door de Taliban vermoord werd, dat hij, vanwege de bedreigingen tegenover zijn verloofde, hij op afstand had moeten trouwen en dat hij ernstige medische problemen kent.
Dat hij ook uitgelegd heeft, dat hij, aangezien hij meer dan tien jaar in Europa is verbleven, in de ogen van de Taliban ongetwijfeld verwesterst is, temeer daar hij een Facebookpagina heeft aangemaakt waarop hij openlijk kritiek levert op de islam.
Overwegende dat tegenpartij de moord op zijn vader als nieuw element afwijst omdat hij geen aanvullende uitleg of bewijsstukken heeft neergelegd.
Dat het vaststaat dat, aangezien hij door de Taliban vermoord werd, hij geen bewijs van deze gebeurtenis kan leveren.
Dat verzoeker bovendien daaraan herinnert dat hij niet door tegenpartij verhoord werd.
Dat het dan ook bijzonder onrechtvaardig is hem te verwijten dat hij niet nauwkeurig over deze gebeurtenis is geweest, aangezien het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort geweest is. veranderd was.
Wat het huwelijk betreft, heeft verzoeker uitgelegd dat zijn echtelijke toestand veranderd was.
Dat het feit dat hij op afstand met zijn verloofde moest trouwen, juist aantoont dat gedwongen huwelijken in AFGHANISTAN nog steeds bestaan en dat de Taliban nog steeds een klimaat van angst en gevaar creëren.
Dat het duidelijk is dat verzoeker niet bang is om naar zijn land terug te keren vanwege zijn huwelijk.
Dat hij alleen aan tegenpartij wou laten weten dat zijn burgerlijke stand was veranderd.
Overwegende dat verzoeker een medisch dossier heeft neergelegd.
Dat tegenpartij opmerkt dat verzoeker aan gastro-oesofageale reflux lijdt. Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle door de verzoeker ingediende documenten, aangezien daaruit blijkt dat verzoeker ook aan HPV lijdt.
Dat verzoeker overigens niet alleen een verzoek 9ter, maar ook een verzoek 9bis heeft ingediend, waarin hij heeft aangegeven dat hij vanwege deze recente diagnose heeft moeten toegeven dat hij biseksueel is.
Dat het feit dat hij biseksueel is, in AFGHANISTAN hem duidelijk in gevaar brengt als hij naar dat land zou terugkeren.
Dat verzoeker aangeeft dat het voor hem niet gemakkelijk is om hierover te praten, omdat hij nog steeds een gevoel van angst en schaamte heeft.
Dat hij zich tijdens zijn eerste interview niet voldoende op zijn gemak voelde om erover te praten, maar dat hij sterk hoopte door tegenpartij verhoord te worden, zodat hij zich op zijn gemak zou voelen. Dat tegenpartij meer aandacht had kunnen besteden aan de medische rapporten en had meer aandacht moeten schenken aan deze seksueel overdraagbare aandoening. Dat een verhoor meer gerechtvaardigd zou geweest zijn. Dat tegenpartij deze kwestie en de gevolgen die deze onthulling zou kunnen hebben in geval van terugkeer naar AFGHANISTAN niet voldoende heeft onderzocht. Dat tegenpartij in dit verband, van mening is dat zij de vrees van verzoeker in verband met zijn verwesterlijking reeds in eerdere asielaanvragen heeft onderzocht en deze in het kader van de onderhavige procedure niet opnieuw hoeft te onderzoeken. Dat verzoeker daaraan herinnert dat hij sinds oktober 2015 in Europa is, dus al meer dan 10 jaar. Dat hij zich op sociale media openlijk tegen de islamitische religie heeft verzet, heeft op afstand met zijn verloofde is getrouwd (waardoor hij officieel elke terugkeer naar zijn land geweigerd) en biseksueel is. Dat hij bovendien het Frans heel goed beheerst en perfect is geïntegreerd in de Belgische bevolking. fundamenteel Dat zijn verwesterlijking niet betwijfelt is en door tegenpartij niet betwist wordt. Dat zij echter van mening is dat het feit dat hij perfect geïntegreerd in België is niet voldoende is om de vrees van verzoeker in geval van terugkeer naar

Afghanistan te rechtvaardigen. Dat verzoeker eraan herinnert dat in Afghanistan mannen veel minder vrijheid hebben, zodat zij niet vrij hun partner kunnen kiezen (en zeker niet van hetzelfde geslacht), dat zij niet het recht hebben naar school te gaan, dat zij in ieder geval niet het recht hebben om een beroep te kiezen, dat zij verplicht zijn een baard te dragen en specifieke kleding te dragen. Dat verzoeker al deze tradities verworpen heeft. Door deze onbetwiste verwesterlijking loopt hij een groot risico voor zijn leven als hij naar Afghanistan terugkeert. Dat hij naar een van de recente arresten van het Hof van Justitie, nummer 300 605 van 25 januari 2024, verwijst, waarin er aan het feit herinnerd werd "bij de beoordeling van de vrees van verzoeker rekening moet worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal -religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alssok de informatie dat personen die worden beschouwd als verwesterd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier". Dat zo, "de door beide partijen bijgebracht landeninformatie wijst op wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen" (arrest CCE nr. 300 605 van 25 januari 2024). Dat de vluchtelingenstatus dan ook aan verzoeker moet worden toegekend."

Na zijn uiteenzetting vraagt verzoeker de betwiste beslissing te hervormen en "*hem zo bijgevolg rechtstreeks de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van Genève toe te kennen of, subsidiair, de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980*". Ten uiterst subsidiaire titel vraagt verzoeker de betwiste beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor aanvullend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt stukken bij zijn verzoekschrift die hij benoemt als volgt:

"*Stuk 1: Betwiste beslissingen*
Stuk 2: Stuk van gerechtelijk bijstand".

3. De nota met opmerkingen

3.1. Op 31 maart 2026 maakt de commissaris-generaal een *"NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure"* over.

De commissaris-generaal repliceert op de grieven geformuleerd in het verzoekschrift en verwijst voorts onder meer naar het rapport "*EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026*" waarvan zij een weblink voegt.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Zoals reeds vermeld, is het beroep van verzoeker gericht tegen de beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*" van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) van 24 februari 2026 waarbij zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming in België op grond van oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° *juncto* oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of bevindingen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Huidig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming*

geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt een volgend verzoek om internationale bescherming nog steeds niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of bevinden die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening 2024/1347/EU.

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts

betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

4.2. De commissaris-generaal stelt vooreerst omstandig vast dat wat betreft de beoordeling in toepassing van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in verzoekers hoofde konden worden vastgesteld die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen en dat op grond van het geheel van de gegevens die actueel in het administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich onvoldoende concrete elementen aandienen noch door hem worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling zodat het besluit van de commissaris-generaal dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen, staande blijft.

4.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers huidig twaalfde beschermingsverzoek geen elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

4.3.1. Verzoeker meent vooreerst dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangevoerd waarbij hij verwijst naar het feit dat zijn vader door de taliban werd vermoord en dat hij omwille van de bedreigingen tegenover zijn verloofde op afstand diende te trouwen.

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er echter nieuwe elementen of bevindingen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet zoals hiervoor toegelicht. Deze dienen met andere woorden van aard te zijn om tot een andere beslissing te kunnen leiden dan deze genomen bij de eerdere verzoeken om internationale bescherming. Het is bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming evident dat rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn in voormelde zin.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke elementen aan te reiken. De door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken werden door de commissaris-generaal vanuit dit oogpunt onderzocht, doch niet aanvaard.

Verzoeker uit in wezen slechts zijn ongenoegen, doch gaat voorbij aan de pertinente vaststellingen in de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat hij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Verzoeker kan de beoordeling immers niet ombuigen door een loutere algemene opsomming te geven van elementen die hij reeds heeft aangevoerd en louter op algemene wijze te poneren dat hij "*nochtans nieuwe elementen had aangevoerd*". Verzoeker brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

Waar verzoeker zijn verzoekschrift voorhoudt dat de moord op zijn vader wordt afgewezen als nieuwe elementen omdat hij geen aanvullende uitleg of bewijsstukken heeft neergelegd en stelt geen bewijs te kunnen leveren van deze gebeurtenis aangezien hij door de taliban vermoord werd, geeft verzoeker een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt immers pertinent vast dat verzoeker betreffende zijn verklaring dat zijn vader inmiddels vermoord werd door de taliban en hij in Afghanistan met de dood wordt bedreigd door de taliban, geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op deze elementen. Het besluit luidt dat verzoeker louter asielmotieven herhaalt die hij in het verleden reeds heeft uiteengezet en die reeds beoordeeld werden. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief is geworden. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asieldossier.

Uit het administratief dossier, met name de notities van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, deel 6 DVZ, 'verklaring volgend verzoek' van 29 januari 2026). In tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, blijkt hieruit dat verzoeker wel degelijk werd gehoord

en dat hij nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig volgend verzoek werd aan verzoeker bovendien verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd hem gevraagd of hij nog iets toe te voegen had.

Verzoeker uit dan wel de kritiek dat het bijzonder onrechtvaardig is om hem te verwijten dat hij niet nauwkeurig over de moord op zijn vader is geweest aangezien het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is geweest, doch hij laat in zijn verzoekschrift geheel na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Betreffende zijn huwelijk omdat de taliban ongehuwde meisjes wilde uithuwelijken, kan nog worden opgemerkt dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker niet concretiseert waarin zijn vrees naar aanleiding van deze gebeurtenissen precies bestaat. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat het duidelijk is dat hij niet bang is om naar zijn land terug te keren vanwege zijn huwelijk en dat hij alleen aan de tegenpartij wou laten weten dat zijn burgerlijke stand veranderd was. Hiermee toont hij dan ook evenmin een concrete vrees aan.

4.3.2. Verzoeker stelt voorts dat hij een medisch dossier heeft neergelegd en hekelt dat de commissaris-generaal opmerkt dat hij aan gastro-oesofageale reflux lijdt maar geen rekening heeft gehouden met alle ingediende documenten aangezien daaruit blijkt dat verzoeker ook aan HPV lijdt. Hij zet voorts uiteen dat hij niet alleen een verzoek 9*ter*, maar ook een verzoek 9*bis* heeft ingediend waarin hij heeft aangegeven dat hij vanwege deze recente diagnose heeft moeten toegeven dat hij biseksueel is wat hem duidelijk in gevaar brengt als hij naar zijn land zou terugkeren. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij nog steeds een gevoel van angst en schaamte heeft, hij zich tijdens zijn eerste interview niet voldoende op zijn gemak voelde om erover te praten en hij sterk hoopte door de tegenpartij verhoord te worden wat meer gerechtvaardigd zou geweest zijn.

De commissaris-generaal stipt in zijn nota aan dat het niet ernstig is dat verzoeker pas in het kader van de beroepsprocedure van zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming opwerpt dat hij een risico loopt op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn biseksualiteit.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan geen melding heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij slechts vermeldt dat hij HPV heeft maar dit op geen enkel moment verbindt aan relaties met mannen (administratief dossier, deel 6 DVZ, ‘verklaring volgend verzoek’ van 29 januari 2026). Waar verzoeker zijn stilzwijgen in zijn verzoekschrift tracht te verklaren door te stellen dat hij zich niet op zijn gemak voelde om over zijn seksuele oriëntatie te praten tijdens zijn eerste interview en hoopte door de tegenpartij verhoord te worden, merkt de commissaris-generaal pertinent op dat verzoeker ter ondersteuning van zijn twaalfde verzoek een zelfgeschreven verklaring neerlegde, opgesteld op 25 augustus 2025, omdat hij naar zijn mening nooit tijd krijgt tijdens zijn asielaanvragen om zijn verhaal te doen. De inhoud van het document bevat een samenvatting van zijn huidige situatie, zo geeft hij aan (administratief dossier, deel 6 DVZ, ‘verklaring volgend verzoek’ van 29 januari 2026, 19). De Raad deelt de verwachting van de commissaris-generaal dat verzoeker die al meer dan tien jaar in België verblijft op zijn minst in deze brief melding zou maken van zijn beweerde biseksualiteit. Van een verzoeker om internationale bescherming mag inderdaad redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en hij brengt geen enkel gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn verklaringen bij de bevoegde instanties niet vertrouwelijk behandeld worden en blijven. Zoals hierboven reeds toegelicht, werd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig volgend verzoek aan verzoeker bovendien verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat gezien bovenstaande vaststellingen, verzoeker aldus geen nuttige reden aanreikt waaruit kan blijken dat hij slechts nu pas in de mogelijkheid was om zijn vermeende biseksuele geaardheid te vermelden als grond voor vervolging. Evenmin geeft hij verdere concrete informatie en duiding in zijn verzoekschrift en beperkt hij zich aldus tot de loutere bewering biseksueel te zijn. Verzoeker liet na een pleitnota in te dienen. Het geheel van de vaststellingen doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde biseksualiteit. Het louter opwerpen van een andere

seksuele geaardheid in zijn verzoekschrift zonder dit nieuwe element ook maar op enige manier te duiden, noch een aannemelijke verklaring te bieden voor het late opwerpen van dit element terwijl hij een zelfgeschreven verklaring neerlegde, kan dan ook geen ander licht werpen op de conclusie in de bestreden beslissing dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat de omstandige motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangaande verzoekers psychische en medische situatie betreft, voert verzoeker geen verweer zodat deze onverminderd staande blijven.

4.3.3. Verzoeker haalt nog aan dat hij ook uitgelegd heeft dat hij, aangezien hij meer dan tien jaar in Europa heeft verbleven, in de ogen van de taliban ongetwijfeld verwesterd is, temeer hij een Facebookpagina heeft aangemaakt waarop hij openlijk kritiek levert op de islam. Hij heeft zich op sociale media openlijk verzet tegen de islamitische religie, is op afstand getrouwd met zijn verloofde (waardoor hij officieel elke terugkeer naar zijn land heeft geweigerd), is biseksueel, beheerst het Frans heel goed en is perfect geïntegreerd in België, zo stelt hij. Hij herinnert er ook aan dat in Afghanistan mannen veel minder vrijheid hebben zodat zij niet vrij hun partner kunnen kiezen (en zeker niet van hetzelfde geslacht), dat zij niet het recht hebben om naar school te gaan, in ieder geval niet het recht hebben om een beroep te kiezen en dat zij verplicht zijn om een baard en specifieke kleding te dragen. Hij stelt al deze tradities te hebben verworpen en door deze onbetwiste verwesterlijking een groot risico voor zijn leven te lopen als hij naar Afghanistan terugkeert, waarna hij nog citeert uit een arrest van de Raad.

Omtrent verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid werd hoger reeds standpunt ingenomen. Betreffende de Facebookpagina wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld:

"*Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u vijf à zes jaar geleden een facebookpagina heeft opgericht genaamd "N. A.", waarop u zich uitspreekt tegen religie en vooral tegen de Islam en waarbij u uit de reacties onder uw post kan afleiden dat de taliban op de hoogte is van het bestaan van uw facebookpagina (Verklaring volgend verzoek, 29.1.2026, vraag 20), moet verder worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u dit element in uw eerdere verzoeken nooit ter sprake hebt gebracht wat in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Uw uitleg dat u dit element nooit eerder ter sprake bracht omdat de tolk u geen kans gaf om te spreken kan niet aanvaard worden als een geldig excuus (Verklaring volgend verzoek, 29.1.2026, vraag 20). Dit klemt des te meer waar kan worden vastgesteld dat u in uw zelfgeschreven verklaring evenmin enige melding maakt van deze activiteiten (groene map, stuk 1). Daarnaast hebt u geen enkel bewijs overgelegd van het bestaan van deze Facebookpagina, noch dat deze door u wordt beheerd. Uw verklaringen blijven bijgevolg blote beweringen waaraan geen geloof kan worden gehecht.*"

Het betoog van verzoeker haalt deze vaststellingen niet onderuit.

Verder kan op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA*, "Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties

opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).
Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice*

in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan*, "Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan,

"*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of*

individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).
In de bestreden beslissing concludeert de commissaris-generaal:

"*Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen nieuwe elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Waar u in uw zelfgeschreven verklaringen aangeeft dat u de Belgische levensstijl en cultuur volledig hebt omarmd, dat u actief deelneemt aan het sociale leven en geniet van individuele vrijheden die onder het talibanregime onmogelijk zijn, en dat u zich fel verzet tegen de radicale ideeën van de taliban — waarbij u bovendien stelt dat zij u louter omwille van uw verblijf van meer dan tien jaar in Europa hoe dan ook als een afvallige zullen beschouwen — zijn dit louter herhalingen van elementen die deel uitmaakten van de beoordeling van uw vorige verzoek (zie groene map stuk 1)*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich in wezen wederom tot het slechts herhalen van eerder aangevoerde elementen. Hiermee slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op voormelde bevindingen van de commissaris-generaal.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is, in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden

heeft eigen gemaakt noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Evenmin kan uit een louter verblijf alhier blijken dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden noch maakt hij concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België als zodanig zal worden beschouwd.

De opsomming en de bewering dat verzoeker "*al deze tradities verworpen heeft*" blijven verder zeer algemeen en vaag, laat staan dat verzoekers beweerde manier van denken en/of gedragen enigszins concreet worden geïllustreerd of gestaafd. In de mate dat verzoeker verwijst naar een westerse levensstijl, zoals westerse kleding, uiterlijk en gedrag, zonder dit te staven, maakt hij niet aannemelijk dat zijn westerse levensstijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet *in concreto* aangetoond dat er bij hem sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving aldaar. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap aldaar. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep.

Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van activiteiten hier in België om deze reden anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en geviseerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Voorts toont verzoeker met zijn algemene verklaringen niet *in concreto* aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin blijkt dat zijn gedragingen zijn doordrongen van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker stelt perfect geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, maar buiten een algemene verwijzing naar zijn kennis van het Frans, werkt hij deze beweerde perfecte integratie niet verder uit, noch wordt dit nader geconcretiseerd en onderbouwd. Verzoeker schetst dus geen concreet en diepgaand beeld van zijn verblijf in België en de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij gedurende de tijd die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Waar verzoeker verwijst naar "*een van de recente arresten van het Hof van Justitie*", doch citeert uit het arrest van de Raad met nummer 300 605 van 25 januari 2024, dient te worden opgemerkt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Verzoekers verwijzing naar dit arrest is dan ook niet nuttig.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/ normoverschrijding al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging dan ook niet relevant noch dienstig.

4.3.4. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet en thans vervat in artikel 15, a) van de Verordening (EU) 2024/1347, kan worden volstaan

met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

4.3.5. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de commissaris-generaal in verband met oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, thans vervat in artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker toont ook thans niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door de taliban dan wel andere actoren.

4.3.6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, thans vervat in artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347, betreft, blijkt uit de beoordeling van de commissaris-generaal dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, thans vervat in artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, thans vervat in artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in verzoekers hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

4.3.7. In de mate dat verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal een beslissing zou hebben genomen zonder "*kennis van zaken*", kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

4.3.8. Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaat verzoeker niet in zodat deze onverminderd overeind blijven.

4.3.9. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien verzoeker geen nieuwe elementen aanreikt noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft in de zin van artikel 2.60, § 2, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen lijken hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin te kunnen leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
P. SHONIA,	toegevoegd griffier

De griffier,	De voorzitter,
P. SHONIA	M. RYCKASEYS